

Arrest

**nr. 163 106 van 26 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 februari 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 februari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2016 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd in de vertrekhal op de luchthaven van Zaventem geïnterpelleerd door de diensten van de Federale Politie en bleek in het bezit van een Armeens paspoort met een geseinde Griekse verblijfssticker.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 22 februari 2016 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer die verklaart te heten:

naam: K. (...)

voornaam; K. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: inconnu

nationaliteit: Armeense

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle loepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMSJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven In toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft Zonder bouder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14:

X artikel 74/14 §3, 3°; de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van een ongeldig document.

PV nr. : HV.55.FW.110172/2016 van de politie LPA Zaventem .

Betrokkene heeft zich aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden, gebruik makend van een valse Griekse verblijfssticker.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen

terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van het vereist reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van een ongeldig document,

PV nr. : HV.55.FWJ10172/2016 van de politie LPA Zaventem .

Betrokkene heeft zich aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden, gebruik makend van een valse Griekse verblijfssticker.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een dooilaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van een ongeldig document PV nr. : HV.55.FW.110172/2016 van de politie LPA Zaventem .

Betrokkene heeft zich aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden, gebruik makend van een valse Griekse verblijfssticker.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, D. (...) V. -, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Korpschef van de politie LPA Zaventem en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas de betrokkene, K. K. (...) op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding waarmee de eerste bestreden beslissing gepaard gaat.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Aangezien de desbetreffende bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis werd gegeven op 22/02/2016, mag er geen twijfel rijzen dat bij het instellen van onderhavige vordering met de vereiste spoed, diligentie en alertheid is opgetreden aangezien verzoeker opgesloten is met het oog op een eerste vlucht met bestemming Jerevan (Armenië).

Er is duidelijk sprake van dreigende verwijderingsmaatregel en om die reden dient de gevraagde schorsing de plano te worden bevolen.

Indien daarentegen de vordering wordt ingesteld overeenkomstig de gewone schorsingsprocedure, de uitspraak over deze vordering onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren opzichts verzoeker, aangezien het nadeel reeds gerealiseerd zou zijn en niet meer, of alleszins zeer moeilijk nog hersteld zou kunnen worden.

Verzoeker toont derhalve aan dat hij met vereiste spoed, diligentie en alertheid heeft opgetreden. Er kan onder geen enkel beding worden aangenomen dat uit de naar voren gebrachte relaas van de feiten deze zaak spoedeisend is geworden door doen of laten van verzoeker.”

3.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoeker op 22 februari 2016 van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas. Omwille van deze overbrenging met het oog op de verwijdering van verzoeker is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de tenuitvoerlegging heeft plaatsgevonden, zoals verzoeker terecht aanvoert. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder *“middel”* wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer (hierna: de Terugkeerrichtlijn) *juncto* artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids-, het redelijkheidsbeginsel en algemene de motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni

2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de

voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ten eerste verplicht artikel 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG de staten om bij de uitvoering van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met de gezins- en familiale situatie, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land van de betrokkene.

Dit artikel heeft rechtstreekse werking en werd onlangs ook omgezet in het Belgisch recht, conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet

Art. 20 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat:

"Art. 74/13. Bij het nemen van een beslissing tot verwildering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Art 1,6° van de Vreemdelingenwet definieert immers een verwijderingsmaatregel als volgt:

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt

Er kan derhalve niet ter discussie worden gesteld, dat het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, een verwijderingsmaatregel is.

Er mag immers geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206,948) en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest). Evenmin mag in dezelfde zin een bevel worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 (RvS 17 december 2013, nr. 225.855) en 74/17 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt immers, de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt eveneens dat de lidstaten het beginsel van non- refoulement eerbiedigen, dat is omgezet in artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet. De drie te respecteren elementen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren immers op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger gedeut impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker.

Aangezien verzoeker wenst op te merken dat verwerende partij in de bestreden beslissing uitsluitend verwijst naar het gegeven dat:

- Verzoeker niet in het bezit is van een geldig passpoort en een geldig visum;
- Verzoeker op heterdaad betrapt zou zijn voor het gebruik van een ongeldig document Men verwijst ter zake uitsluitend naar een PV nr.: HV.55.FW.110172/2016 van de politie LPA Zaventem;
- Verzoeker heeft zich aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden, gebruik makend van een Grieks verblijfssticker;
- Verzoeker derhalve een gevaar is voor de openbare orde;

Er dient in eerste instantie te worden vastgesteld dat er in het administratief dossier van verzoeker nergens een proces-verbaal aanwezig is die voorgaande standpunten kracht kan bijzetten.

Bovendien is er geen enkele document bestaande in het administratief dossier waaruit blijkt dat de verblijfstitel van verzoeker vals en geseind is als in beslag te nemen, Verzoeker kan deze eenzijdige vaststellingen van de politionele diensten niet dienstig toetsen aan enig objectief document bestaande in het administratief dossier.

Het Administratief verslag dd. 21/02/2016 inzake het Illegaal verblijf stelt uitdrukkelijk het volgende:

"Betrokkene werd gecontroleerd in de vertrekhal van de luchthaven door een ploeg van de politiezorg. Na controle van zijn document merken ze een Griekse verblijfssticker in het paspoort. Deze verblijfssticker is geseind als in beslag te nemen. Na verdere controle van betrokkene vinden ze een recent» aankomstverklaring van Sint-Truiden op basis van het Armeense paspoort met griekse verblijfstitel. "

Uit de bijgebrachte stukken blijkt immers dat verzoeker sedert 29/12/2015 door Stad 3800 Sint- Truiden in het bezit werd gesteld van een Bijlage 3, dewelke aan verzoeker uitdrukkelijk een wettelijk verblijf toekende te.m. 18/03/2016.

Verzoeker diende voor deze datum een arbeidsovereenkomst, een bewijs van goed gedrag en zeden en een medisch attest toe 1B wegen aan zijn dossier dewelke door Stad Sint-Truiden zou worden overgemaakt aan Dienst Vreemdelingenzaken voor verdere behandeling.

Bovendien wordt in het administratief verslag uitdrukkelijk gestipuleerd dat verzoeker een - na verdere controle - een recente aankomstverklaring van Sint-Truiden op basis van het Armeense paspoort met Griekse verblijfstitel blijkt te bezitten. Het is derhalve werkelijk onmogelijk om te stellen dat verzoeker geen geldig verblijfsdocument in zijn bezit had op het ogenblik van zijn administratieve aanhouding, temeer daar de Griekse verblijfstitel eerder al reeds uitvoering aan een controle werd onderworpen door Stad Sint-Truiden, die hem een Bijlage 3 verleende met een geldigheidstermijn tem. 18/03/2016.

Er dient in het verlengde hiervan te worden geaccentueerd dat indien de bestreden beslissing omwille van strafrechtelijke veroordelingen en feiten tot stand is gekomen, zonder na te gaan of dit nog een werkelijke, ernstige en actuele bedreiging impliceert voor de openbare orde, en zonder rekening te houden met het gezinsleven beschermd door art 8 van het EVRM zulks een schending uitmaken van het evenredigheidsbeginsel, temeer daar in dat zelfde aankomstverklaring Nr. 132/2015 uitdrukkelijk geacteerd wordt dat verzoeker woonachtig is te 3800 Sint-Truiden, (...) en dat deze aankomstverklaring Nr. 132/2015 aan verzoeker een legaal verblijf toekent tem. 18/3/2016.

Het adres van verzoeker ni. 3800 Sint-Truiden, (...) stemt bovendien volledig overeen met adres van zijn partner en twee minderjarige kinderen. Uit het vragenlijst bestaande in het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker zelf te kennen geeft dat hij een vrouw en twee kinderen heeft in België. Verwerende partij werd blijkbaar op de hoogte gesteld van dit gegeven, doch heeft dit element niet nader onderzocht (Stukken 3 en 4).

Het komt uiteraard aan verwerende partij toe om aannemelijk te maken dat een gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde bestaande is in hoofde van verzoeker, quod certa non.

in het administratief dossier is er geen proces-verbaal aanwezig, evenmin is er enig ander stuk beslaande waaruit de concrete omstandigheden kunnen blijken.

Verwerende partij verduidelijkt ter zake absoluut niet welke omstandigheden ten grondslag liggen die wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde of een risico bestaat tot nieuwe schending van de openbare orde, quod certa non.

Bovendien verduidelijkt verwerende partij evenmin of er elementen voorhanden zijn in hoofde van verzoeker die erop kunnen wijzen dat verzoeker de neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst te continueren.

Verwerende partij heeft zich - voorafgaand aan deze beoordeling - zich niet in kennis doen stellen van de concrete omstandigheden van de zaak en is niet overgegaan tot een voldoende individueel onderzoek in hoofde van verzoeker.

Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs de volgende redenering van het Europees Hof van Justitie heeft overgenomen "Volgens vaste rechtspraak veronderstelt bijgevolg het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die het fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Verzoeker wijst in dit verband tevens naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak C-554/13 van 11 juni 2015 dat handelt over het begrip "gevaar voor de openbare orde" vervat in artikel 7, vierde lid van de Richtlijn 2008/115/EG.

"Bijgevolg dient een lidstaat het begrip "gevaar voor de openbare orde" in de zin van art 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen ten einde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn. In de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115."

Het louter gegeven dat verzoeker een verblijfstitel naar voren heeft gebracht dewelke prima fade geen rechtsgeldige waarde zou bezitten in België, althans volgens de stelling van de politie te Zaventem, zonder het voeren van enig objectief onderzoek, betekent onder geen enkel beding dat verzoeker door een dergelijke handeling de onmiskenbare neiging vertoont om in de toekomst een nieuwe schending van de openbare orde te creëren en uit geen enkele concrete indicatie kan worden afgeleid dat verzoeker zich van de Belgische autoriteiten zou pogen te onttrekken, aangezien hij zich eerder precies bij de bevoegde diensten heeft aangemeld ten einde zich te laten inschrijven en in het bezit is gesteld (na een uitvoerige controle door de vreemdelingendienst van Stad Sint-Truiden) van een Bijlage 3 geldig te.m. 18/03/2016.

Verwerende partij dient niet enkel rekening te verwijzen naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker dewelke in casu absoluut nog niet voorhanden is of naar een proces verbaal van verhoor, doch dient zij het vonnis en alle andere relevante stukken inzake de integratie en gezinsleven van verzoeker op te vragen en hieruit precieze en concrete elementen te puren inzake het persoonlijk gedrag van verzoeker, aangezien desalniettemin één strafrechtelijke veroordeling of één proces verbaal op zichzelf geen bewijs van een actuele gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid impliceert. De aangevoerde middelen is derhalve ook ernstig en gegrond,

Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van zijn gezinscel in België en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing.

Verzoeker volhard in zijn belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen,

Er is casu aldus sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht; de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van art. 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG juncto art 74/13 van de vreemdelingenwet.

Ten tweede: om van een schending van art. 8 van het EVRM te kunnen spreken moet er sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie (R.v.V., nr. 11.801,27.05.208).

Het begrip gezinsleven vervat in art. 8 van het EVM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet

Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

De vreemdeling in casu dient derhalve aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met een legaal verblijf in België, wat in casu het geval is.

De bestreden beslissing (verwijderingsmaatregel) houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze toestand wel degelijk goed gekend is door de overheid, aangezien het administratief verslag van de politionele diensten uitdrukkelijk spreken over een recente aankomstverklaring van Sint-Truiden op basis van het Armeense paspoort met Griekse verblijfstitel en daar het adres van verzoeker - alwaar hij officieel Ingeschreven is - volledig overeenstemt met deze van zijn partner en twee minderjarige kinderen.

Bovendien geeft verzoeker in zijn vragenlijst zelf te kennen dat hij een vrouw en twee minderjarige kinderen heeft, die in België vertoeven. Verwerende partij was onmiskenbaar op de hoogte van zijn gezinssituatie.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn.”

3.3.2.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

3.3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3.2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3.2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.2.6. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. De *in casu* toepasselijke onderdelen van deze bepaling luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

3.3.2.7. Verzoeker toont op geen enkel moment aan dat hij in het bezit zou zijn van geldige binnenkomstdocumenten. Hij klaagt zich hoofdzakelijk over het feit dat er in het administratief dossier nergens een proces-verbaal aanwezig is of documenten zouden zijn waaruit blijkt dat de Griekse verblijfstitel geseind zou staan als in beslag te nemen. Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat het administratief dossier wel degelijk een afschrift bevat van een elektronisch administratief

verslag waarmee de politiediensten rapporteren aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Hierin wordt melding gemaakt van het feit dat verzoeker op heterdaad werd betrapt toen bij een documentcontrole in de vertrekhal van de luchthaven bleek dat de (valse) Griekse verblijfssticker in zijn paspoort geseind stond als in beslag te nemen. In dit administratief verslag is het PV-nummer terug te vinden dat ook in de beslissing werd weergegeven en op basis waarvan betrokkene desgevallend het originele proces-verbaal kan opvragen bij de bevoegde diensten. Het feit dat het proces-verbaal *an sich* niet zou zijn opgenomen in het administratief dossier heeft geen invloed op de wettigheid van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3.2.8. Verzoeker meent dat bovendien uit het administratief dossier niet zou blijken waarom zijn Griekse verblijfssticker geseind stond. De Raad stipt echter aan dat het volstaat dat de determinerende motieven voor het besluit worden aangeduid, wat te dezen het geval is. De formele motiveringsplicht vereist niet dat de overheid in haar beslissing de motieven van haar motieven weergeeft (RvS 2 mei 2013, nr. 223 342). Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker zich op 29 december 2015 in Sint-Truiden een aankomstverklaring heeft afgelegd op basis van zijn Armeens paspoort met Griekse verblijfssticker en op grond hiervan toegelaten werd tot een verblijf tot 18 maart 2016. Verzoeker kan echter het feit dat hij met succes een aankomstverklaring heeft bekomen van de gemeentelijke administratie op basis van zijn geseinde valse Griekse verblijfssticker niet aanwenden om de vaststellingen van de diensten van de Federale Politie te weerleggen. Verzoeker slaagt er niet om het determinerende motief van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, met name het gegeven dat hij niet in het bezit is van geldige verblijfsdocumenten, aan het wankelen te brengen. Het motief aangaande de openbare orde op grond van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, is met het oog op de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten volstrekt overtollig. Zelfs het eventueel gegrond bevinden van verzoekers kritiek kan niet tot de nietigverklaring van het bestreden besluit leiden (cf. RvS 23 februari 2011, nr. 211 458) en dus *a fortiori* niet tot de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan.

3.3.2.9. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn werd in België omgezet in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zodat aan de bepaling uit de Terugkeerrichtlijn niet langer verticale rechtstreekse werking kan worden toegeschreven. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In zijn middelonderdeel verwijst verzoeker naar de primauteit van internationale verdragen, maar hij haalt geen enkel concreet element aan in de zin van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op zijn persoonlijke situatie, waarmee de gemachtigde van de staatssecretaris desgevallend rekening had moeten houden. Het theoretische betoog van verzoeker volstaat in dit opzicht niet.

3.3.2.10. Met betrekking tot de beslissing om van de termijn voor vrijwillig vertrek uit artikel 74/14, §1, eerste lid van de vreemdelingwet af te wijken, houdt verzoeker een theoretische uiteenzetting over openbare orde-motieven, met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie in verband met de Terugkeerrichtlijn waarin het individueel, actueel en daadwerkelijk karakter van het gevaar voor de openbare orde wordt benadrukt. Verzoeker lijkt echter voorbij te gaan aan de concrete motieven van de beslissing betreffende de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek. In de beslissing wordt immers gesteld dat *“(b)etrokkene (...) op heterdaad betrapt (is) voor het gebruik van een ongeldig document”* en dat hij *“zich (heeft) aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden, gebruik makend van een valse Griekse verblijfssticker”*. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat het gebruik van valse verblijfsdocumenten waarna hij op heterdaad werd betrapt, niet in overeenstemming zou zijn met de vereisten van de rechtspraak van het Hof van Justitie betreffende het individueel, actueel en daadwerkelijk karakter van het gevaar voor de openbare orde. Bovendien dringt zich de vaststelling op dat verzoeker elk belang ontbeert bij zijn kritiek aangezien uit niets blijkt dat hij concrete stappen zou hebben gezet om zijn vrijwillig vertrek binnen de door de wet voorziene termijn te organiseren.

3.3.2.11. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

3.3.2.12. Blijkens de stukken van het administratief dossier zou verzoeker op 20 december 2015 in België zijn aangekomen nadat hij eerder, op 12 februari 2013 uit België zou zijn vertrokken. Verzoeker beweert dat het bestuur onzorgvuldig zou zijn geweest doordat geen rekening werd gehouden met zijn gezinsleven in België, terwijl uit niets kan worden afgeleid dat hij sedert februari 2013 nog in België zou hebben verbleven. De stukken die verzoeker als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt, namelijk de (frauduleuze) aankomstverklaring en afschriften van gezinssamenstellingen van mevr. P. A. van 2014 en 2016 waarop verzoeker geenszins vermeld staat, volstaan helemaal niet om een beschermenswaardig gezinsleven in België zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

3.3.2.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, al dan niet in samenhang met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen over het hoofd zou hebben gezien. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheids- of van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig

nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker het volgende met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Gezien verzoeker in het land van herkomst geen enkele gezins- en/of familielid meer beschikt; dat bij een terugkeer art. 8 van het EVRM zal worden geschonden aangezien zijn partner en twee minderjarige kinderen (die Staatloos zijn) in België verblijven; dient benadrukt te worden dat verzoeker inderdaad belang heeft bij het vernietigen en de schorsing van de bestreden beslissing, gezien de bestreden beslissing hier totaal geen rekening mee houden..”

3.4.2.2. Verzoeker toont niet aan dat hij geen enkele gezins- of familieband heeft in zijn land van herkomst, zoals hij in zijn uiteenzetting verklaart. Daarnaast verwijst hij in het kader van zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel hoofdzakelijk naar zijn recht op gezinsleven. Aangezien het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet bewezen werd geacht, kan er *in casu* onmogelijk sprake zijn van een evident nadeel zoals hierboven omschreven.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

F. TAMBORIJN